

AARGH!

JOH, KLOP EVEN
VOOR JE EEN BOEK
OPENDOET.

IK HEB MIJN
BROEK NOG MAAR
NET AAN!

O, DUS JE BLIJFT
NOG EVEN PLAKKEN.

GOED ZO. ALS JE TIEN SECONDEN
EERDER WAS GEWEEST,
HAD JE MIJN BLOTE KONT GEZIEN.

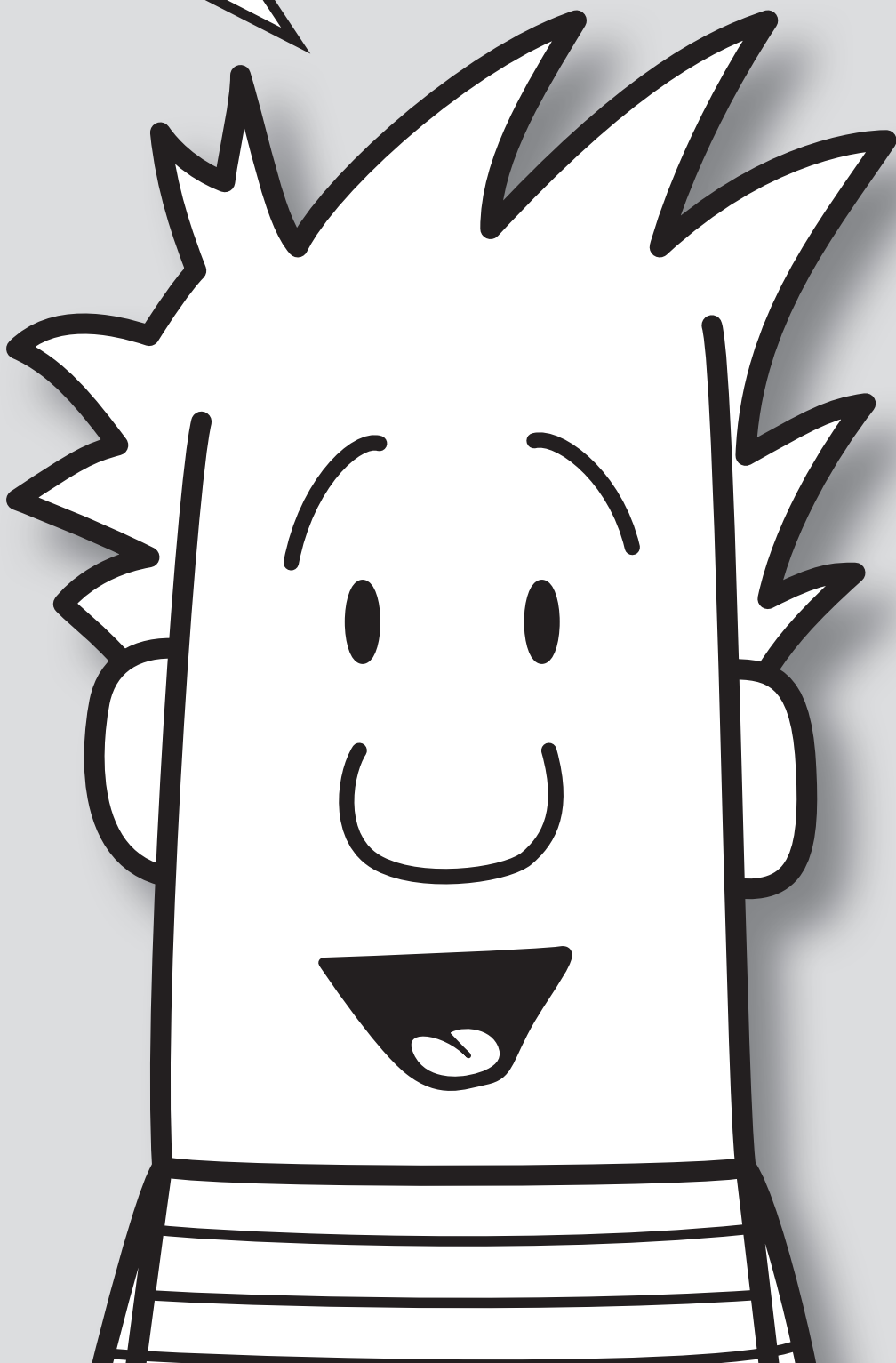
NIET DAT ER IETS MIS
IS MET MIJN KONT.

DIE MAG ER EIGENLIJK
BEST WEZEN.

IK BEN DE GRAPPIGSTE VAN DE KLAS,
MAAR IK HEB EEN GEHEIME
IDENTITEIT DIE IEDEREEN KENT.

ZE NOEMEN ME...

**MAX
MODDERMAN**

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Beck & Matt Stanton Pty Ltd
Oorspronkelijke titel: *Funny Kid Stand Up*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagillustraties: Matt Stanton
Foto auteur: Jennifer Blau
Illustraties: Matt Stanton
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Tesinska Tiskarna

ISBN 978 94 027 0372 6
ISBN 978 94 027 5849 8 (e-book)
NUR 282
Eerste druk september 2019

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Children's Books*, een divisie van HarperCollins-*Publishers Australia Pty Limited*.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Elke held
is ergens
begonnen...

Weet jij nog dat je geboren werd?

Ik wel. Ik weet het, ik was toen nog maar een baby, maar ik heb een ontzettend goed geheugen.

Eigenlijk zat ik prima, het was knus en warm en ik keek tv (mocht je dit raar vinden: ja, er stond inderdaad een tv in mijn moeders buik. In de buik van die van jou waarschijnlijk ook, dat weet je alleen niet meer).

Ik zat naar *Kapitein Krachtpats* te kijken, tot op de dag van vandaag de allerbeste tekenfilm die ooit op tv is geweest, toen ik plotseling iets hoorde scheuren.

Het is niks, zei ik tegen mezelf. Het zoveelste probleempje met de leidingen. Ik keek weer verder. En toen begonnen de muren te golven. Eerlijk gezegd dacht ik aan een aardbeving.

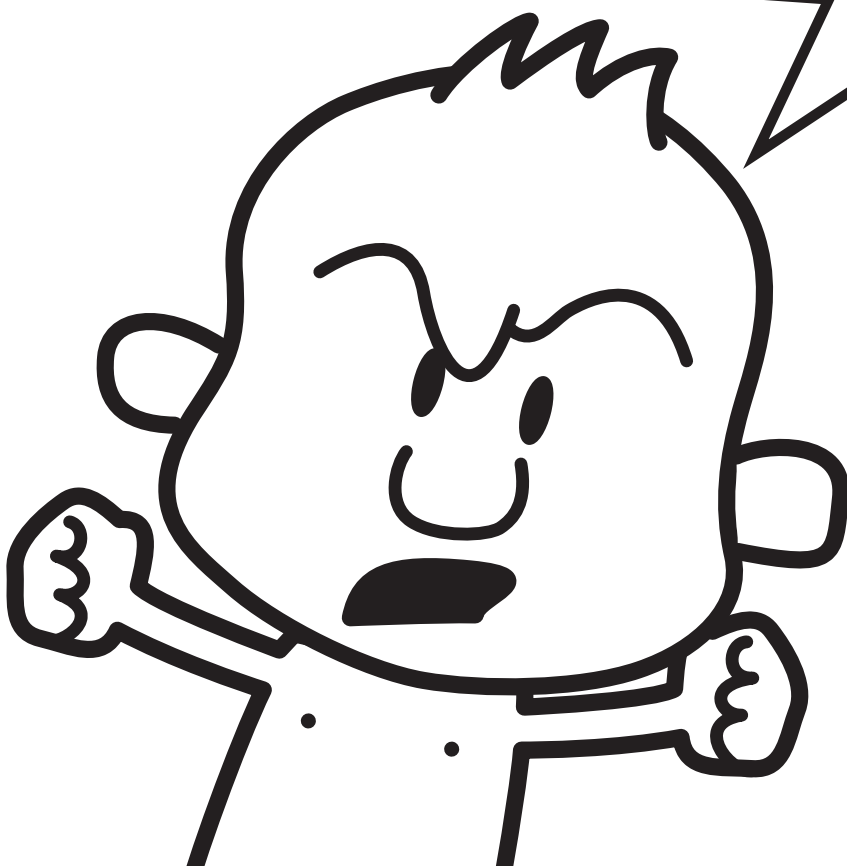

Je moet begrijpen dat we het over de muren van mijn favoriete plek hebben. Ik was negen maanden bezig geweest om de boel leuk in te richten! Ik had schilderijtjes opgehangen, er was een spiegel zodat ik iemand had om tegen te praten en ik had zelfs een paar inspirerende spreuken op de koelkast geplakt.

Op dat moment hoorde ik iemand zeggen: ‘Volgens mij krijgen we een baby!’

Belachelijk. Ik wilde gillen:

NEEM ME NIET KWALIJK, MAAR JULLIE KRIJGEN GEEN BABY! JULLIE HEBBEN ER AL EEN, EN DIE ZAT NET LEKKER TV TE KIJKEN IN ZIJN BAARMOEDER.

Daarna kwam de boel pas goed op gang. Ik zal je de details besparen, maar stel je eens voor dat... Of doe eigenlijk ook maar niet.

Echt niet.

Na een hele tijd was het voorbij en

FLITS-KNAL-BOINK

Ik was buiten en iedereen kon mijn kont zien.

De dokter gaf me aan pap en mam, en die zeiden dingen als: ‘Het is een jongen,’ en: ‘Niet te geloven dat hij er echt is,’ en: ‘Zijn gezicht ziet er een beetje raar uit.’ Nou, ik zou jouw gezicht wel eens willen zien, na zo’n hinderbaan als ik net had genomen. Laat me even bijkomen, mensen!

In plaats daarvan knipten ze de navelstreng door. Ze namen me mee naar huis en noemden me Max.

* * * *

Zelfs toen was ik al de grappigste.

Ik ontdekte al snel dat mijn ouders nog niemand hadden om hen te vermaken, dus dat moest de reden zijn dat ze mij erbij hadden gehaald.

Mijn moeder is de baas van een groot bedrijf en mijn vader vindt vreemde dingen uit in het schuurtje in onze achtertuin. Ze hebben het best druk, dus ik heb de leiding over ons huis. Ik zorg dat de maaltijden worden opgegeten, dat de kleren vies worden en dat het een puinhoop wordt in huis zodat er aan

het eind van de dag altijd iets op te ruimen valt.

Echt, mijn ouders deden maar wat voordat ik er was.

Het is mijn taak om vragen te stellen die ze niet kunnen beantwoorden. Bijvoorbeeld:

Zo blijven ze mentaal een beetje scherp.

Als ze een lange, zware dag hebben gehad, help ik graag een handje. Ik zorg dat ze met de voeten omhoog kunnen, duw een kussen achter hun hoofd en speel het wat-gaan-we-morgen-doen-spel met hen.

Dat gaat zo:

HET WAT-GAAN-WE-MORGEN-DOEN-SPEL

WAT GAAN WE MORGEN DOEN?

WEET IK NIET.

JE WEET NIET WAT WE
MORGEN GAAN DOEN?

IK HEB ER NOG NIET
OVER NAGEDACHT.

DENK ER DAN NU OVER NA!
NOEM EENS ÉÉN DING DAT
WE MORGEN GAAN DOEN.

ONTBIJTEN.

IK WIL NIET ONTBIJTEN.
WAT GAAN WE NOG MEER DOEN?

BOODSCHAPPEN.

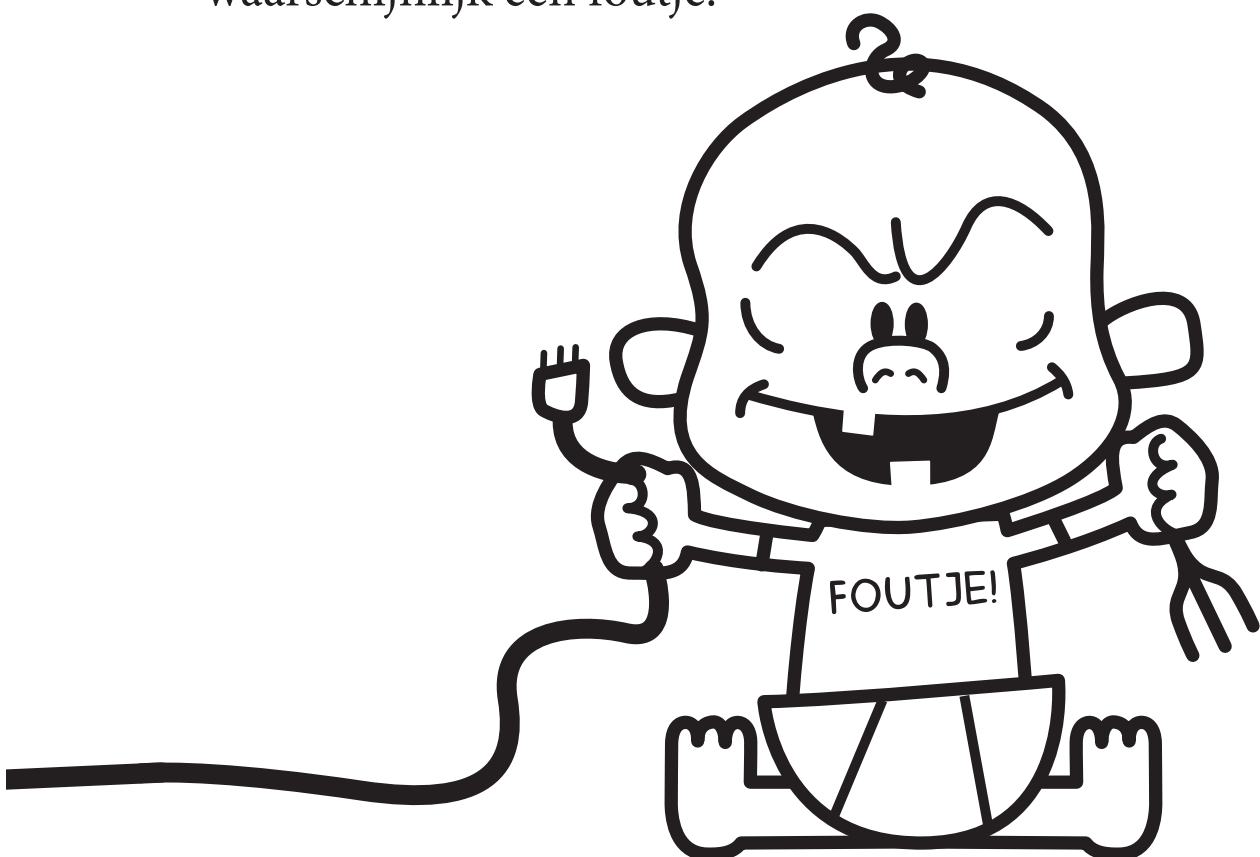
IK WIL NIET BOODSCHAPPEN DOEN.
WAT GAAN WE NOG MEER DOEN?

Je kunt dat spel uren spelen. Ze zijn er gek op en vinden het heel ontspannend aan het eind van de dag. Dat weet ik zeker, want het spel eindigt er altijd mee dat er iemand begint over naar bed gaan.

En ik zal je nog eens iets vertellen. Als mam me een welterustenknuffel moet geven, hoor ik het liedje van *Kapitein Krachtpats*, het staat nog steeds op herhalen in haar buik.

Terwijl ik dus altijd gedonder krijg als ik de tv aan laat staan.

Een paar jaar nadat ik geboren was, kregen pap en mam nog een baby, mijn zusje Roosje. Dat was waarschijnlijk een foutje.

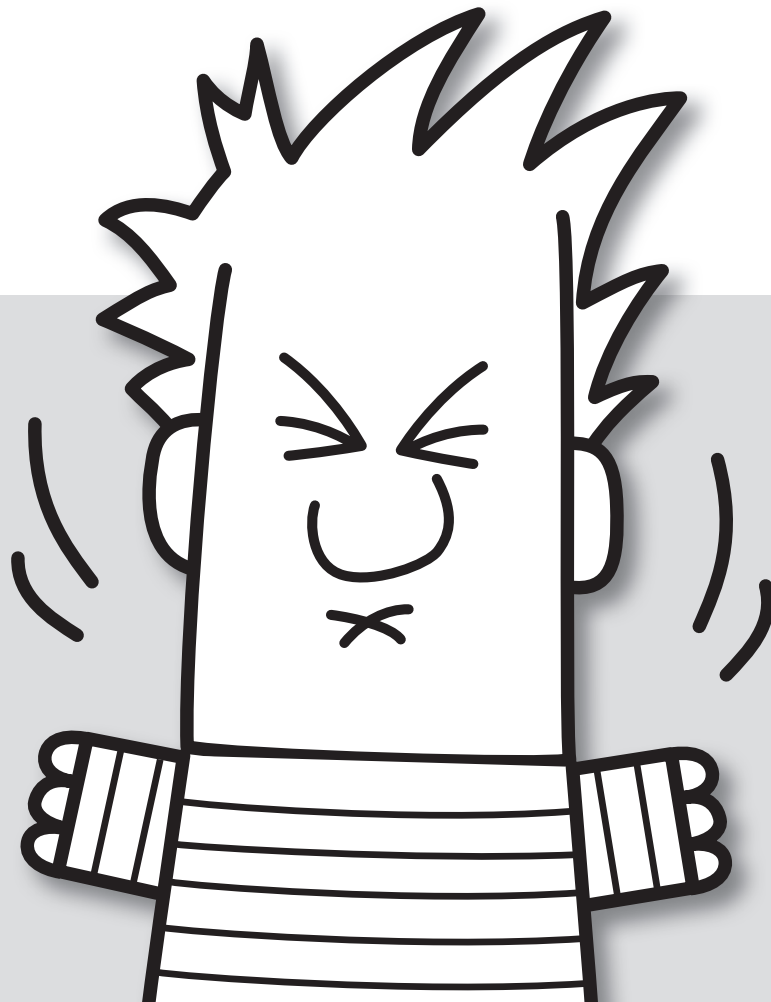

Ze begrepen niet dat ze met mij de hoofdprijs hadden gescoord, al probeerde ik uit te leggen dat het maar heel zelden voorkomt dat mensen zo'n fantastisch kind als ik krijgen. De bliksem slaat meestal niet twee keer op dezelfde plek in, jongens! Ik was een geschenk uit de hemel. Roosje is prutswerk.

Ik neem mijn baan als hoofd entertainment van de Moddermannen heel serieus, al lijkt niet iedereen dat te kunnen waarderen. Ik heb me ooit als clown verkleed om mijn opa aan het lachen te maken. Geen idee waarom, maar dat vond hij helemáál niet leuk. Hij zei dat clowns alleen geschikt zijn als voer voor de circusleeuwen. Daarna ging hij op de wc zitten en daar bleef hij tot we weer naar huis gingen.

Mijn opa is altijd aan het mopperen. Volgens mam ziet hij de hele aarde als zijn huis, en is de rest van de bevolking onuitgenodigd op bezoek gekomen. Pap zegt dat we er niet mee moeten zitten, en dat we gewoon net moeten doen of opa zo kijkt omdat we hem gestoord hebben terwijl hij op een citroen zat te zuigen.

Ik heb geprobeerd om op een citroen te zuigen. Je gezicht gaat er inderdaad zo van staan.

Maar ik laat me niet tegenhouden door zure types als opa. Er is niks leuker dan mensen aan het lachen maken. Het is ook zo'n beetje het enige waar ik goed in ben. De grappigste zijn is een mooie baan, en op een dag krijg ik opa aan het lachen. Dat weet ik zeker.

Als de politie hem ooit weer terugvindt tenminste.